

William H. Regnery

Autor: Sam Dickson

Hrdinství je oslnivým triumfem duše nad strachem: strachem z chudoby, utrpení, lži, nemoci, osamělosti i smrti – Henri-Frederic Amiel

William „Bill“ Regnery II. zemřel 2. července 2021 po dlouhém, chrabřím boji s rakovinou. Výše citovaná Amielova slova jsou v jeho případě popisem bohatě zaslouženým.

Jeho skonem se završil vznešený, hrdinský život, zůstává po něm ovšem odkaz odvahy a věrnosti coby inspirace pro jeho druhy v boji za přežití, spásu a vítězství evropského člověka. U hrobu hrdiny nabírají muži čerstvé odhodlání.

Většina našich lidí netuší, jak bolestnou ztrátu utrpěla. My z nás, kdo jsme se směli počítat mezi Billovy přátele a kolegy, si to palčivě uvědomujeme.

Jednoho dne to budou vědět i naši potomci, dědici evropského křesťanského světa. Budou na něj vzpomínat s vděčností a oslavovat jeho život jako příklad pro všechny odvážné, šlechtné a věrné Evropany.

Poprvé jsem Billa Regneryho potkal na konferenci American Renaissance. Vnímal jsem jako nemalou čest setkat se s potomkem velkolepé rodiny Regneryů, kteří se řadí k oněm pohříchu vzácným příkladům urozených rodin, které po generace zachovaly věrnost našim lidem, tváří tvář hanebným lžím našich nepřátel.

Bill i jeho předkové patřili k vymírajícímu druhu: Aristokratům, kteří si ze starého úsloví „*noblesse oblige*“ (šlechtická čest) brali k srdci více „*oblige*“ (čest, ale i povinnost) než „*noblesse*“.

O existence rodiny Regneryových jsem věděl už dlouho a byl jsem za ni vděčný.

Když jsem v 60. letech chodil na střední školu, bylo ohromně – pro dnešní generace řekl bych až nepředstavitelně – obtížné dostat se k jakýmkoliv informacím mluvících hlasem odchylným od protibělošské nenávisti, která už tehdy takřka výsostně ovládala školní osnovy i média.

Neexistoval internet ani žádná bibliografie, podle níž by někdo jako já, komu se přičila stranická propagandistická linie tlačená školním systémem, mohl vůbec objevit tituly disidentských knih. Pro „ložené“ (abychom užili současného jazyka; v *orig.* „*based*“) evropské Američany tudíž bylo brutálně obtížné vůbec jen najít nějakou knížku psanou z naší

perspektivy.

Někdy v té době jsem objevil nakladatelství Regneryových, které vzniklo, aby otevřelo cestu – byť jen s omezenými prostředky distribuce – vydávání pravdivých knížek, protikladu k režimní linii.

S oblibou jsem chodíval po antikvariátech. Když jsem na hřbetu nějaké knihy narazil na jméno „Regnery“, bylo to pro mě znamením, že nespíše půjde o titul pravdivý a hodný mé pozornosti a koupě.

Neočekával jsem, že se mi dostane té cti skutečně se setkat s příslušníkem klanu Regneryů, tím méně pak s jedním z nich navázat dlouholeté, byť někdy i napjaté přátelství. Když se mi představil, uctivě jsem se uklonil a vyjádřil svou vděčnost za to, co on a jeho rodina vykonali a jak důležitou roli to sehrálo při mém intelektuálním vývoji.

S Billem se nám povedlo vybudovat přátelství, kamarádství, které přetrvalo skoro tři dekády společné práce v zájmu dnes tak nenáviděných zakladatelů Ameriky i jejich evropských příbuzných.

Bill správně, byť nijak halasně, pociťoval hrdost na své předky, na což měl svrchované právo. Jak kdysi dávno řekl Platón: „Zděděné pocty jsou pro potomstvo vznešeným a překrásným pokladem.“ Potomci rodiny Regneryů ponosou své jméno i v budoucí domovině našich lidí se zaslouženou hrdostí.

Billův dědeček **William H. Regnery, I.**, patřil mezi zakládající členy Lindberghovy skupiny America First Committee, která vystupovala proti snahám válečných štváčů, obdivovatelů stalinského Sovětského svazu Eleanor a Franklina Rooseveltových natlačit americký národ pokradmu do další evropské války. Billův strýc **Henry Regnery** později založil Regnery Publishing.

Bill zděděný odkaz naplnil a příkladně jej nesl dál.

I v průběhu svého dospělého života dál duchovně rostl. Jeho porozumění problémům rasy a etnicity i nutnosti, aby naši lidé uplatnili své právo na vlastní národní stát – které si osobují sionisté i jejich nežidovští příznivci, ale nám je společenským konsenzem upřeno – se pomalu, ale vytrvale prohlubovalo.

Bill začal v prostředí obyčejného konzervatismu na Pensylvánské univerzitě, kde se přidal k Institutu mezifakultních studií (Intercollegiate Studies Institute), mezi jehož zakladatele patřil mj. zesnulý William F. Buckley, Jr. Bill z univerzity krátce před promocí odešel pracovat pro prezidentskou kampaň senátora Barryho Goldwatera, protikandidáta **Lyndona Baines Johnsona** v roce 1964.

Jeho pozornost se stále silněji upínala k zásadním a nepominutelným otázkám rasy, imigrace, z kvalitnění genetického zdraví našich lidí a zahraniční politice podle zásady Amerika na

prvním místě. S jeho rostoucím a stále vyspělejším porozuměním této problematice nevyhnutelně přišel také hněv vedoucích představitelů Institutu, který nakonec vedl až k jeho odvolání z představenstva v roce 2006. Zabývat se otázkami, na nichž skutečně záleží, je něco, čemu se košervativci (*cuckservatives*) vyhýbají jako čert kříži. Je to špatné pro byznys, společensky riskantní. Lépe je se držet v bezpečných vodách „zodpovědného konzervatismu“, který nikdy nikoho místo nestál, protože se zásadním otázkám obloukem vyhýbá.

Netřeba zapírat, že Billa toto sprosté chování jeho kolegů, s nimiž skoro 45 let pracoval, a oni ochotně přijímali jeho štědrost, ranilo. Bez nich mu ovšem bylo lépe a odstříhnout se od takto nehodné společnosti bylo nakonec nezbytným předpokladem jeho vlastního růstu.

S jeho porozuměním problémům naší věci rostla časem i jeho jistota, nutná podmínka. Jak to kdysi vyjádřil Thomas Carlyle: „Kdo chce konat věrně, musí věřit neochvějně.“

Pokračoval tedy tiše v práci... organizoval setkání, zakládal organizace a štědře podporoval úsilí ve prospěch našich lidí.

Pochopitelně narážel na obvyklé problémy, které všichni z nás zapojení do těchto aktivit dobře známe: nevděčníky, pomatence, primadony, pomlouvače. I já sám jsem bohužel pod vlivem pomluv na nějaký čas stanul proti Regnerymu. Byla to chyba, za niž jsem se z hloubi srdce omluvil a Bill mou omluvu bez váhání přijal.

Stál u zrodu početných institucí hnutí jako **The Charles Martel Society** and **The Occidental Quarterly**. Některé z nich přinesly ovoce, jiné bohužel zašly na úbytě, jako kdysi velice úspěšný **National Policy Institute**, jehož stránky podle všeho zmizely z digitálního éteru.

Bill se ovšem těmito nezdary a zradami nenechal zdeptat a odhodlaně pokračoval v boji.

Vždy byl tichým, přemýšlivým hlasem poučení a dobré rady. Nikdy jej neopouštěla zdvořilost a laskavost pravého gentlemana.

Přestože nestál o záři světla a slávu, režimní hlásné trouby ho ve svých novějších výpadech za samotáře označovaly neprávem. Byl to jednoduše skromný muž, což nájemní pisálci režimních médií, **opojení svým odleskem na vodní hladině**, nejspíš vůbec nedokáží pochopit.

Když Bill zemřel, jeden z mých přátel mě požádal, abych se podělil o nějaké příhody. Byť jsem se snažil a napínal svou paměť sebevíc, nic mi na mysli nevytanulo – právě proto, že Bill byl muž natolik zdvořilý, zdrženlivý a laskavý, že prostě nevytvářel situace, z kterých se anekdoty a příhody rodí.

Zeptal jsem proto i dalších svých přátel. Našla se jediná – šéfredaktor **American Renaissance** **Jared Taylor** dal k lepšímu Billův zvyk nosit boty bez ponožek, zvláštní to extravagantnost vyšších tříd Anglosasů v Americe.

Zdá se mi, že rakovina si své oběti až nepřiměřeně často vybírá mezi laskavými, štědrými, dobrými lidmi.

Tak tomu bylo i v Billově případě. Lékaři u něj zjistili rakovinu hrtanu. První prognózy se jevily nanejvýš povzbudivě, ty další už o něco hůře, ale stále dobře. Jak ale nemoc krok za krokem postupovala, temněly i Billovy vyhlídky a nakonec museli doktoři vyslovit verdikt, že jeho stav není v moci medicíny zvrátit.

Bill se k tomu postavil s tichou odvahou, nenaplákal nad svým osudem. Smrt k němu nakonec přišla jako přítel, ne protivník. Můj milovaný řecký mudrc Epiktétos vyjádřil asi nejlépe, jak Bill přijal svůj konec: „Koho nezlomí ani nevyhnutelné, stává se nepřemožitelným.“

Billovo utrpení se stalo zdrojem nadšeně škodolibých poznámek čtenářů *New York Times* [*William H. Regnery II, 80, Dies; Bankrolled the Rise of the Alt-Right*, Clay Risen, 16. července 2021] nebo *Huffington Post* [*William Regnery II, Reclusive Millionaire Who Financed American Fascists, Dead At 80*, 16. července, 2021] z pera nechvalně proslulého komunistického žalobníka Christophera Mathiase. Obzvláště komentáře u článku na HuffPo přetékají škodolibou radostí a projevy naděje, že jeho umírání bylo hodně bolestivé a že zhoubné onemocnění potká i další jeho kolegy.

Čtenářům se silnějšími žaludky doporučuji tyto komentáře alespoň letmo prohlédnout. Při tom si můžete připomenout, že prorežimní média, která tak nesmiřitelně volají po umlčení nesouhlasných postojů (říkají tomu „nenávist“), se těmito nechutnostmi velice ráda vychloubají. Uvědomíte si, jak palčivě nás tito lidé nenávidí a dodá vám to sílu čelit mnohým nesnázím naší věci.

Jsou to ale projevy choré mysli a zkažené duše. Jejich autoři by měli doufat, že žádný Bůh není a že **strašlivé Nemesis** pohanských Řeků nebo varování sv. Pavla „sklidíte, co zasejete“ se lze beztréstně vzepřít a vysmát.

Takováto nenávist od těch, kdo prahnou naše po zániku našeho lidu, by Billovi jistě udělala radost a my ostatní bychom k tomu měli přistupovat stejně. Byl by nejspíš nadšený, že ho levičácký BuzzFeed nazval „...nejvlivnějším rasistou, o kterém jste nikdy neslyšeli“.

Jak ale řekl sv. Jakub: „Nevíte, že láska ke světu je nepřítelstvím k Bohu?“ Na rozdíl od košervativců Bill opovrhoval „láskou ke světu“ a zvolil se cestu spravedlivosti.

Vím, že tato jeho lhostejnost k elitnímu konsenzu trápila jeho paní i rodinu, což je pochopitelné. Může nám to být líto, ale zároveň jsme vděční, že jsme s nimi jejich manžela, otce, bratra a bratrance mohli sdílet. Vzpomeňme tak na jeho pozůstalé s vděčností a přáním, aby našli útěchu ve svém zármutku.

Bill po sobě zanechal půltucet dětí a celý tucet vnoučat. Rozhodně tedy nebyl „genetickou slepou uličkou“, abychom užili jeden z jeho pamětihodných obrátů. Ať se jeho potomkům daří a jeho počty rostou.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Bill s námi navěky zůstane navždy spojen. Abychom ještě jednou naposled vzpomněli na Carlylea: „Hrdinství, božské pouto, jež navěky pojí velikány s ostatními lidmi.“

A William H. Regnery II. s námi zůstane spojen už navěky.

Sbohem Bille, kráčel jsi s odvahou a nikdy nesešel z cesty.

Sam Dickson, Kevin MacDonald a Jared Taylor na Williama Regneryho vzpomínali v radiové relaci *Political Cesspool s Jamesem Edwardsem* 17. července 2021. Tady si je můžete poslechnout.

Nekrolog Sama Dicksona *William H. Regnery II: A Hero's Life. A Hero's Death* vyšel na stránkách *VDare.com* 22. července 2021.